

lem Danmark og Hertugdømmet Slesvig, so imellem disse Lande og visse Dele af Holsteen, samt Lauenborg; men denne Bet turde i sine Følger blive fuldt saa uheldig som den tidligere. Det er vel omtalt fra den meget ærede Premierministers Side, at, naar man saaledes havde indført en reen agnatiff Arvesølge for disse Lande, saa maatte man arbejde videre paa dette Grundlag, for at see at fjerne de Banskkeligheder, der kunne reise sig fra de forbeholdte gottorpffe Præntensioner; men jeg maa tillade mig at bemærke, at jeg ikke kan sjonne rettere, end at det vilde være en meget uheldig Maade at begynde at gribe Sagen an paa, naar man saaledes først ophæver Kongelovens Arvesølge. Som Fundament for en virksom Underhandling til at fjerne de gottorpffe Præntensioner og opnaae en Udvæjning af dem, kan netop kun benyttes den nuværende Ret, der efter Kongelovens Arvesølge habes baade til visse Dele af Holsteen samt Lauenborg i Forbindelse med hele det øvrige Monarchie, og tillige til Præntensionen paa de Dele af Holsteen, som Gottorperne antage at have Arverettighed til. Man kunde dog, som det forekommer mig, umuligt vinde Noget ved selv at begynde med at opgive en væsentlig Deel af den Ret, vi nu have, en Dpgivelse, hvorved de gottorpffe Præntensioner netop ville blive stærkere og mere udsigtlovene, end de nogensinde før have været. — Der er endnu en Side af Sagen, som staaer tilbage, det er nemlig den Nødvendighed, der efter Nøgles Mening senere end Londontractaten skal være opstaaet, til at gaae ind paa Budskabet, saaledes som det nu engang foreligger. Det var altsaa en Nødvendighed, der skulde være fremkaldt ved Budskabet selv, eller være opstaaet derved, at det antoges; at Budskabet indeholdt en Fortolkning af Londontractaten, som nu ogsaa en eller anden af de medcontraherende Magter havde grebet og vilde holde fast. Herved er nu at bemærke, at jeg i intet Tilfælde, om end den omhandlede Bestemmelse havde været udtrykt i Budskabet som en Fortolkning, kunde ansee den som bindende ligeoverfor Medcontrahenterne. Men det er efter den Erklæring, den meget ærede Premierminister igaar har givet, heller ikke en For-

tolkning, men kun en ny Bestemmelse, der er søjet til, fordi den ansaaes hensigtsmæssig og gavnlig for os selv, og fordi den, om den end var udenfor de afsluttede Tractater, dog ikke var mod disse. Men jeg erkjender, at der kan være en Nødvendighed for en mindre Stat, for at undgaae større Under, til at opgive sin virkelige Ret og at bøie sig for den mægtigere Stats Billie; men, hvad jeg ikke kan erkjende, saaledes som jeg allerede omtalte forrige Gang, da jeg havde Ordet i denne Sag, det er, at der virkelig skulde foreligge saadanne Data, hvorefter man kunde sige, at en saadan Nødvendighed virkelig eksisterer, og at den derhos ikke, maastee endogsaa temmelig let, vil kunne fjernes ved Forhandling med vedkommende fremmede Magter. I de fremlagte Notebrudstykker indeholdes Intet, der berettiger til at antage, at vedkommende fremmede Magter, navnlig Rusland, har en saadan Tanke, og især en saadan Tanke, som Rusland ligefrem og absolut vilde holde fast paa, uagtet de begrundede Modforestillinger, der i den Henseende maatte kunne gjøres. Det synes derfor at være en retfærdig og nødvendig Fordring, at man, førend man antager en saadan formeentlig Nødvendighed og retter sig derefter, forlanger, at Ministeriet, hvis det skulde dele denne Mening, bør gjøre Sit, for at faae nærmere Oplysning dervom og forsøge paa at overvinde en saadan Anskuelse. Mislykkes dette, vil da Enhver have at overveie, hvad der vil være det Færligste for Fædrelandet, enten at antage Budskabet, eller at renoncere paa den foreslaaede Ordning. Jeg kan i intet Tilfælde erkjende, at man her skal bøie sig for, hvad man har kaldet forudsatte Tanker og formodede Anskuelser hos vedkommende fremmede Cabinetter, navnlig det russiske. Jeg har i mine Levedage dog læst temmelig Meget om Forhandlingerne i fremmede Folkerepræsentationer (Hør!), baade i de største Stater og de mindre, f. Ex. flere af de mindre tydske Stater; men jeg er indrer ikke at have truffet paa, at nogen Folkerepræsentation har opgivet at afsjøre et indre Anliggende paa den Maade, som den har anset for den rigtigste og gavnligste for Landet (Hør!), blot fordi den Anskuelse var udtalt fra en anden endog mægtigere Magts